

[Poul Hansen (Kalundborg).]

vi på ingen måde været ude for. Katastrofalt for partiet kan man derimod kalde den kommunistiske tilbagegang, men glædelig for landet, dobbelt glædelig, synes jeg, fordi kommunisterne på en ualmindelig grov måde førte spørgsmålene om Atlantpagt og forsvar ind i valgkampen og herpå fik et svar, som intet savner i tydelighed.

Når den konservative fremgang synes så stærk, må man ikke glemme, at den delvis er vundet på venstres bekostning; det er set fra vort synspunkt lidt af et indre familieanliggende, om venstres og de konservatives traditionelle vælgere stemmer på den ene eller den anden af de to parter. Når venstre nu har haft en modgang, der er meget større end den, der mødte socialdemokratiet, bekræfter det fuldtud vor antagelse, at venstre ved det sidste folketingsvalg fik et helt uholdbart tilløb på grund af sin agitatoriske udnyttelse af Sydslesvigsspørgsmålet. Partiet troede at bygge på sikker grund i byerne.

I stor udstrækning byggede det på sand, og ikke mindst vil mange enes om den betragtning, at en retfærdig skæbne indhentede den københavnske aflægger, hovedstadens venstre. Det kom til verden på en lidet pyntelig måde. Det blev fejtet ud med bravour! Det ærede medlem hr. Anker Lau svæver fra nu af temmelig frit i luften herinde! Det er værd at lægge mærke til, at venstre også i landkommunerne har måttet notere væsentlige tab.

Den store vinder var jo retsforbundet. Ja, fremgangen var så stor, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke i sejrsglæden virker helt betænkelig. Det kan han have grund til, for nu melder ansvaret sig, og det er unægtelig for hans parti en helt ny fornemmelse.

Den hovedforskydning, der fandt sted ved de kommunale valg, har sin rod i skattespørgsmålet og dets anvendelse i valgkampen. Det er alle enige om. Fra retsforbundet, konservative og venstre modtog vælgerne en så håndfast indbydelse til at stemme mod skattetrykket og for skattelettelse, at man ikke kan undres over, at indbydelsen blev fulgt af mange. Man kan næsten undres over, at ikke flere fulgte med, for hvem vil ikke gerne have skattelettelse?

Invitationen var enkel, unanceret og generel. Der var ingen forbehold. I referaterne af de taler, som f. eks. det ærede medlem hr. Edvard Sørensen holdt, finder man som en stående kliché: „Taleren vendte sig mod de høje skatter.“ Enkel, letfattelig og indsmigrende var den konservative paro-

le, som lyste i håbets grønne farver fra plakaterne og smilede fortroligt fra tændstikkartonerne: „Se på skattebilletten og stem så konservativt.“ Men først „Nationaltidende“ gav den den helt rigtige drejning: det er et valg mellem flere socialdemokrater og færre skatter!

Åbenbart har dog selv nogle af partiets egne folk følt, at man var ved at gå over gevind. Således må de konservative i Odense have frabedt sig plakaten om skattebilletten. Man så den i hvert fald ikke i byen, og borgmesteren på Frederiksberg, det ærede medlem hr. Aksel Møller, udtalte den 12. marts til „Børsen“ — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til dette og andre citater —:

„Der er ingen tvivl om, at det bliver et kunststykke for kommunerne i den kommende tid at holde igen på skatteudskrivningen, for ikke at tale om mulige planer for yderligere nedsættelse.“

Desværre blev denne udtalelse ikke slået op på hver syvende lygtepæl i flere etager, tværtimod gik den indledede valgkamp for fuld kraft til vejs ende. Dens hensigt fremgik klart af den borgerlige fællesfront mod socialdemokratiet, således som den udfoldede sig i by efter by. Utrætteligt gentog man overfor vælgerne talen om det flotte og ødsle socialdemokratiske styre og om den borgerlige sparsommelighed. Avantgarden i fronten var retsforbundet, men om dette partis kampagne vil jeg gerne senere gøre nogle bemærkninger. Foreløbig vil jeg rette et par ord og nogle spørgsmål til de ærede medlemmer af venstre og det konservative folkeparti.

Først vil jeg gratulere dem til den totale overvindelse af deres bedre jeg, eller sagt på en anden måde: jeg begriber ikke, at de havde moralsk mod til en agitation som den, der er ført. Den strider mod al saglighed, den strider mod partiernes egne gerninger og mod det, de selv har ansvaret for.

Lad os først se på kommunerne. Her lyder påstanden på, at socialdemokratisk styre er dyrt styre med høje skatter, borgerligt styre et sparsommeligt styre med lave skatter. Hvorledes er virkeligheden?

En opgørelse omfattende 23 typiske socialdemokratisk styrede kommuner, blandt andre København, Aarhus, Odense, Aalborg, Esbjerg, Randers, Horsens, Helsingør, Næstved, Rønne, Køge og Nyborg, viser, at disse kommuner har 1 290 000 indbyggere ialt og i 1947—48 samlede driftsudgifter på 395 mill. kr., det vil sige godt 300 kr. pr. indbygger. Skatteprocenten i disse kommuner var i 1948—49 gennemsnitlig 8,4.